

Finantsloven påseere. Der maa vist i saa Henseende tages et Forbehold. Det er ganske rigtigt, at Finantsloven for 1851—52 har givet Gage til en fast Assessor i Overretten, men jeg troer rigtignok ikke, at man er beføjet til deraf at udlede et Præcedens. Vore Finantslove vare paa den Tid endnu i deres tidligste Barndom, og det er først lidt efter lidt, efter omfattende og alvorlige Forhandlinger i de forskjellige Thing, at det er gaaet klart op for Besidstheden, hvad Finantsloven efter sit Væsen er, og hvorledes dens Stilling bør være til de øvrige Love og navnlig til saadanne, der give Gager til Landets Embedsmænd. I senere Finantslove tvivler jeg paa at man vil kunne finde noget som helst beslægtet Præcedens, og dersom det derfor i Principet turde være rigtigt, at Finantsloven ikke skal skabe nye Embeder, men kun indeholde en aarlig kommende og sig gjentagende Anvisning paa Gager til de ved andre Love skabte Embedsmænd, troer jeg rigtignok, at man maa ønske, at den høitærede Minister vil forelægge et Udkast til en Lov om Medlemsantallet ved Overretten og om deres Gager. Jeg tør i saa Henseende paaberaabe mig det Præcedens, der foreligger i Regjeringens eget Udkast til den Lov, vi idag behandle; thi jeg kan ikke forstaae Andet, end at naar der anbrages paa en Forøgelse af Medlemsantallet til 17, da er det netop, fordi det anses nødvendigt, at denne Ordning blev staaet fast ved Lov. Om det er det rette Sted, om det ikke var bedre, at det skete i en selvstændig Lov, skal jeg lade staae hen; men jeg søger i Regjeringens egen Fremgangsmaade i dette Lovudkast en Stadfæstelse paa, at jeg maa være nogenlunde paa rette Veie, naar jeg mener, at min Opfattelse af Forholdet mellem Gage- og Finantslov er den rette. Naar den høitærede Minister har meent, at de to Embedsmænd, der nu bliver Spørgsmaal om at skabe og give fast Ansættelse, ved Grundlovens Bestemmelse om Uafsættelighed vilde være tilstrækkelig betryggede, da tvivler jeg derpaa. Grundloven vil beskærme Rettens faste Assessorer imod at blive affatte af Regjeringen, den vil sikke dem imod, at Regjeringen kan fjerne dem uden ved Døm; men skal deres

saakaldte faste Ansættelse aarlig sanctioneres og fastsættes gjennem Finantsloven, da kunne de aarlige kommende Finantslove afsætte dem, og derved begaaes intet Brud hverken paa Grundloven eller paa nogen Gagelov, da en saadan ikke eksisterer. Jeg skal sluttelig tillade mig at bemærke, at Finantsloven for 1851—52, om den ogsaa i visse Retninger kan paaberaabes som Præcedens imod mig, paa den anden Side i § 28 indeholder en Bestemmelse, som jeg tør paaberaabe mig for min Ansættelse. Den siger: „at enhver i Aarets Løb tiltraadt Gage eller Gageforbedring, som ikke har sin Grund i særlig Gagelov, forbeholdes Stadfæstelse ved den påfølgende Finantslov.“ Dersom der altsaa ikke er givet en ny Gagelov for fast ansatte Assessorer, men disse i Aarets Løb tiltræde den Gage, som Finantsloven for det Aar har givet, skal der forbeholdes og er der forbeholdt Stadfæstelse ved den kommende Finantslov. Det er saa og kan ikke være anderledes. Den eneste Maade, hvorpaa Forholdet kan komme til at staae klart og rigtigt, er ved en Gagelov, hvis Indhold gaaer over i Finantsloven som en Anvisningslov paa Gager.

Da Ingen ellers forlangte Ordet, affluttedes Forhandlingen, og man stred til Afstemning, hvorved Sagens Overgang til anden Behandling.

vedtoges med 37 Stemmer mod 2.

Formanden: Der er efter Dagsordenen intet videre at foretage. Dagsordenen for næste Møde, Onsdag Kl. 1, vil være:

Til anden Behandling:

Udkast til Lov om Forandringer i de Geistliges Lønning.

Mødet hævet Kl. 4.